

Elke Van Campenhout

Vervalsing voor wat het waard is

Forgeries, Love and Other Matters DAMAGED GOODS EN PAR B.L.EUX Foto Chris Van der Burght

Zet twee mensen op een verlaten eiland, en de kans is groot dat ze elkaar zullen liefhebben. Of afmaken. Maar het maanlandschap van *Forgeries, Love and Other Matters* lijkt in geen enkel opzicht op een paradijselijk eiland. Net als de man en de vrouw op geen enkele manier doen denken aan geliefden. Ook niet met een geschilderde zonsondergang. Ook niet in bloemenjurk met blonde pruik. Ook niet in de krampachtige omhelzingen van net gehuwden. En zeker niet in het krabben, bijten, likken en schokken van hun lichamen in ontbinding.

'*It's not like the picture*', zegt de vrouw. Niets lijkt op iets in deze voorstelling. Hoewel hier en daar wel vage echo's opklinken van liefde of mededogen, lijken de beelden compleet uit hun context gerukt. Vage vakantiekliekjes uit iemand anders' verleden. Twee mensen zitten in

Jeroen Versteete

Valse liefde zonder gif

Hij en zij. Verdwaalde toeristen in een sciencefictionlandschap? Menselijke proefdieren in een laboratorium? Een aan elkaar verknocht koppel zonder bewegingsvrijheid? De laatste aardbewoners na een Apocalyps? Onkundige minnaars in elkaars nachtmerrie? Modellen tijdens een fotoshoot of in een reclamefilm?

Nogal wat critici weten het blijkbaar niet zo goed. In de meeste recensies van *Forgeries, Love and Other Matters*, de nieuwe voorstelling van Meg Stuart (artistiek leidster van dansgezelschap *Damaged Goods*) en haar Canadese collega Benoît Lachambre, volgen korte, smakelijke

en sterk van elkaar verschillende typeringen van het duo elkaar op.¹ Hetzelfde gebeurt trouwens in de brochuretekst: '*Forgeries (...) is een zedenkomedie die gemuteerd is in een sciencefictionverhaal. Zien we op de scène kampeerders of zwerwers, vrienden of geliefden, mensen of dieren?*'

Logisch. De voorstelling –de laatste die Stuart in residentie in Zürich zal gemaakt hebben– bestaat nu eenmaal uit korte situaties, aanzetten tot scènes, ruwe schetsen die onderlinge verbanden suggereren en telkens voorafgaande gebeurtenissen en mogelijke afwikkelingen genereren in je eigen fantasie. In het begin van het stuk zitten beide choreografen-

dansers op klapstoeltjes: Stuart trekt brede grimassen en barst steeds op een overgegesticuleerde, mime-achtige manier in stille huilbuien uit. Lachambre buigt zich over haar heen en probeert haar te troosten, maar wanneer Stuarts mimiek overgaat in stuiptrekkingen die heviger en repetitiever worden, vlucht hij het heuvelachtige decor in, geruisloos op de ondergrond van bruine pluche. In een latere scène gebeurt precies het omgekeerde: Lachambre ligt hyperventilerend op de grond, en Stuart slaagt er door haar eigen dwangmatige bewegingspatroon niet in hem te helpen. Wél bindt ze zich aan hem vast met een lang, dik touw – een gegeven dat herinnert aan de gezamenlijke reis van de aan elkaar gebonden geliefden Matsumoto en Sawako in de film *Dolls* (2002, Takeshi Kitano). Maar waar die in hun zwerftocht dichter tot elkaar komen, geeft de letterlijke verbintenis tussen Stuart en Lachambre aanleiding tot een voortdurende krachtmeting. In hun spel van aantrekking en afstoting rukken ze elkaar vooruit of houden ze elkaar tegen, slepen ze hun partner het bergachtige achterplan van het decor op om die er daarna weer van af te sleuren. Het touw staat bijna onophoudelijk gespannen en toont het machtspeel dat ook andere scènes bindt: een machtspeel